

Od Bartka Zwycięzcy do Komuny Paryskiej i megalomanii Berlina

15 października 2010

Bitwa pod Sedanem została uwieczniona przez Henryka Sienkiewicza w jego noweli pod tytułem „Bartek Zwycięzca”, który stał się symbolem bohaterskiego żołnierza, etnicznego Polaka, który był po ciężkim i odczłowieczającym przeszkoleniu pruskim wraz z rekrutami z Mazur, Pomorza, Poznańskiego i ze Śląska. Polskie prowincje zaboru pruskiego stanowili około 65% ludności Królestwa Pruskiego.

Bitwa pod Sedanem 1 go września 1870 roku spowodowała kapitulację cesarza Napoleona III wraz z jego armią i praktycznie zdecydowała o zwycięstwie Prus i ich sprzymierzeńców, chociaż walka była kontynuowana przez nowy rząd francuski. Bitwa ta, podobnie jak bitwa polsko-bolszewicka pod Warszawą w lipcu 1920 roku, została wyróżniona przez Edgara Vincenta D'Abernon jako jedna z 18. bitew decydujących o losach świata.

Pod Sedanem 120-tysięczna francuska armia, dowodzona przez marszałka Mac-Mahona i cesarza Francuzów Napoleona III próbowała przerwać oblężenie twierdzy Metz. Dwie armie pruskie, w których to armiach wcielonych było wielu Polaków, były dowodzone przez feldmarszałka von Moltke w towarzystwie pruskiego króla Wilhelma II i pruskiego kanclerza Ottona von Bismarcka. Prusacy okrążyli wojska Mac-Mahona w Sedanie.

Napoleon III został wzięty do niewoli i Prusacy pozwolili mu opuścić areszt po obaleniu Drugiego Cesarstwa w bezkrwawej rewolucji 4 września 1870. Napoleon III wyemigrował do Anglii w czasie, kiedy armie pruskie oblegały Paryż, w którym w ostatniej chwili dokonano ewakuacji około 100 tysięcy cywilów.

W mieście pozostało około 2 milionów 300 tysięcy mieszkańców. Część nowego rządu wysłano do Tours – w Paryżu panował bałagan i rozgoryczenie mieszkańców na niekompetentne władze, które dopuściły do haniebnego klęski.

W dniu 31 października na skutek niepomyślnych wiadomości z frontu i utraty umocnień w Bourget, mieszkańcy Paryża wzniesili rewoltę. Opanowano wiele gmachów publicznych, między innymi budynki merostwa. Domagano się ustąpienia niesprawnych wojskowych i polityków, chciano proklamować komunę w duchu Manifestu Komunistycznego Marksa z 1848 roku. Około 2 listopada 1870 roku przywrócono porządek. Represje były łagodne i skierowane głównie w skrajną lewicę, ale działania policji były nieskuteczne.

Natomiast Komuna Paryska trwała od 18 marca do 28 maja 1871 roku. Była ona uważana za ostatnią rewolucję romantyczną, którą anarchiści uważali za nie-konsekwentną próbę likwidacji państwa a marksiści w swojej propagandzie dowodzili, że był to przykład „dyktatury proletariatu”.

W Komunie walczyło około 400-600 polskich emigrantów, związanych z szeroko pojętą lewicą. Największą sławę zdobyli dwaj generałowie pochodzący z polskich rodzin szlacheckich Jarosław Dąbrowski, główny dowódca obrony Paryża w jej ostatniej fazie oraz generał Walery Wróblewski, dowodzący na lewym brzegu rzeki Sekwany.

Jarosław Dąbrowski przydomek „Żądło”, pseudonim „Łokietek” (ur. 13 listopada 1836 roku w Żytomierzu poległ 23 maja 1871 roku w Paryżu. Był działaczem niepodległościowym wychowanym w tradycji Rzeczypospolitej Szlacheckiej, która z końcem XVI wieku miała milion wolnych obywateli, z których każdy dorosły mężczyzna miał prawo kandydować na głowę państwa w powszechnych wyborach i gdzie każdy mężczyzna i kobieta mieli równe prawo dziedziczenia własności. Rzeczypospolita Szlachecka (1569-1795) formalnie powstała jako „Republika dobrej woli... Wolnych z Wolnymi... Równych z Równymi” gdzie

„Szlachcic na zagrodzie był równy wojewodzie”.

Rzeczpospolita była pierwszą demokracją w Nowożytnej Europie i stanowiła rekord światowy w historii rozwoju rządów reprezentatywnych, które niestety zawsze są skazane na stałe niebezpieczeństwo przejęcia władzy przez oligarchię taką, jaką utworzyły latyfundia w Rzymie a w Polsce magnaci w XVII wieku. Stało się to zgodnie z opinią Archimedesesa napisaną przed dwoma tysiącami lat.

Jarosław Dąbrowski był kapitanem sztabowym w armii carskiej oraz generałem i wodzem naczelnym wojsk Komuny Paryskiej. Natomiast drugim generałem Komuny Paryskiej był szlachcic polski z Wileńszczyzny, Walery Antoni Wróblewski, herbu Krzywda, urodzony 27 grudnia 1836 roku w Żołudku, zmarły 5 sierpnia 1908 w Ouarville we Francji. Wróblewski był polskim działaczem rewolucyjno-demokratycznym oraz dowódcą w powstaniu styczniowym.

Wojna francusko-pruska została zakończona pokojem frankfurckim. Był to traktat pokojowy zawarty 10 maja 1871 roku we Frankfurcie nad Menem. Po klęsce pod Sedanem i proklamowaniu III Republiki szybko nastąpiła przegrana Francji. W dniu 28 stycznia 1871 roku zawarte zostało zawieszenie broni, a 26 lutego w Wersalu podpisano preliminaria pokojowe. Negocjacje pokojowe z rządem Louisa Thiersa zakończyły się ostatecznie 10 maja zawarciem traktatu pokojowego we Frankfurcie.

W wyniku kapitulacji Francja utraciła na rzecz nowo powstałego Cesarstwa Niemieckiego (1871-1918) Alzację i część Lotaryngii. Na Francję nałożono kontrybucję w wysokości 5 miliardów franków w złocie, z obowiązkiem spłaty do 2 marca 1874 roku. Ustalono także sposoby płatności i stopniowe wycofywanie się armii niemieckiej. Jednym z zapisów traktatu było też postanowienie żeby na paryskich Polach Elizejskich odbyła się upokarzająca dla Francuzów defilada wojsk niemieckich.

Rabunek Francji spowodował biedę wśród Francuzów i umożliwił rządowi w Berlinie modernizację przemysłu oraz rozwój eksportu oraz budowę nowoczesnych stoczní, w których budowano nowoczesne łodzie podwodne i okręty wojenne zagrażające Imperium Brytyjskiemu. Zwycięstwo nad Francją spowodowało megalomańskie plany „imperium niemieckiego od Renu do Władywostoku,” czyli podporządkowania Niemcom Rosji, podobnie jak Brytania skolonizowała Indie.

Megalomańskie plany „imperium niemieckiego od Renu do Władywostoku” były powodem rozpoczęcia przez Niemcy walk Pierwszej Wojny Światowej. Stało się to za pomocą ultimatum dostarczonego do Petersburga przez ambasadora niemieckiego nazwiskiem Fontaine. W ultimatum Berlin zagroził, że po dwunastu godzinach jeżeli Rosja nie zdemobilizuje się, rozpoczną działania wojenne. Jako człowiek ze szkoły Bismarcka Fontaine był przygnębiony faktem, że kończy się epoka współpracy Prus z Rosją kosztem Polski i płakał wręczając ultimatum wojny Rosjanom.

W chwili, kiedy USA przystąpiły do I. wojny światowej Lenin został zwerbowany w Szwajcarii na agenta niemieckiego, żeby na koszt Niemiec, rozpoczął rewolucję w Rosji. Rewolucja Bolszewicka miała dać Niemcom możliwość likwidacji frontu wschodniego i przerzucania wojsk na front zachodni. Plany Berlina zostały uwiecznione tekstem kapitulacji Rosji 3 marca 1918 roku, podpisanym przez rząd Lenina i stwierdzającym, że „Rosja jest wasalem Niemiec.” Naturalnie klęska Niemiec na froncie zachodnim unicestwiła tworzenie „Imperium Niemieckiego od Renu do Władywostoku.”

W bardziej brutalny sposób te same plany kolonialne głosił Hitler, który mówił w 1941 roku do profesora Oberlandera, że „Rosja dla Niemiec jest ‘Afryką’ a Rosjanie ‘murzynami’.” Klęskę Hitlera w dużej mierze spowodowała Polska, której doktryna obronna opierała według Marszałka Józefa Piłsudskiego żeby Polacy „lawirowali między Niemcami i Rosją jak długo się da, po czym w ostateczności żeby wciągnęli do konfliktu cały

świat.” Faktycznie po staraniach Hitlera od 5 sierpnia 1935 do 26 stycznia 1939, rząd polski odmówił udziału w pakcie Anty-Kominternowskim przeciwko Rosji. Na zaproszenie Stalina w marcu 1939 Hitler zaczął współpracę z Sowietami. Stało się to kosztem zdrady niemieckiego paktu z Japonią z 25 listopada 1936.

Bez Polaków i Japończyków, Niemcy nie mieli dosyć żołnierzy i przegrali 2. wojnę światową u progu ery nuklearnej. Bez arsenału nuklearnego Niemcy straciły możliwość udziału w grze o dominację Europy i świata oraz przegrali szanse ekspansji na wschód i musieli pogodzić się z granicą Polski na Odrze i Nysie. Polska obecnie ma granice takie, jakie miała z panowania pierwszych Piastów. Sytuacja Polski, członka Unii Europejskiej różni się wiele od losu planowanego Polakom przez Hitlera, który chciał osiągnąć na następne 1000 lat wielkie „etnicznie czyste” Niemcy od Renu do Dniepru.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)